

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 8.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok III.

Nr. 16.

Kraków, wtorek 21 stycznia 1941 r.

Nadesłano, a nie zamówione przez Redakcję rekopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł., z odnośnikiem do domu 5 Zł. Na prowincji dopłata portu. Konto czekowe: Warszawa 666.

Walka między optymizmem a pesymizmem w Anglii.

Ward Price ostrzega koła rządowe.

Kraków, 20 stycznia. Jak wynika z ostatnich doniesień z Londynu, koła ludzi, którzy niezbyt optymistycznie patrzyli na przyszłość, naogół nie jest tak małe, jakby sobie tego życzył rząd angielski. Niemalym słowem ostrzegawczym jest głos znanego z dzienników Rothermera dziennikarza angielskiego, Warda Price'a.

Wypowiedział się on już na łamach dziennika angielskiego o największym nakładzie — „Daily Mail”. W swym pierwszym artykule, który również ukazał się w tymże dzienniku, przedstawił on

rzut oka na sytuację, w jakiej obecnie znajduje się Wielka Brytania.

Już z tego pierwszego artykułu Warda Price'a można wywnioskować, że celowy optymizm, jaki lansują pewni członkowie rządu angielskiego, pod wieloma względami pozabawiony jest podstawy.

Ward Price przedstawia sprawy tak, jak one faktycznie wyglądają. Nie upiększa on niczego, lecz przeciwnie, usiłuje ostrzec przed niebezpieczeństwami, które ciągle jeszcze czyhają na Anglię i które mogą się stać przyczyną załamania się imperium brytyjskiego, jeśli będa dalej niedoceniane. Ward Price dochodzi do wniosku, że najbliższe sześć miesięcy przyniesie decyzję co do tego, czy Anglia dalej będzie lotniała, czy też upadnie.

W swym nowym artykule, opublikowanym w „Daily Mail”

ostrzega Ward Price ponownie angielskie społeczeństwo przed zbyt wielkim optymizmem.

Chodzi mu przede wszystkim o to, że obecne wojskowe sukcesy armii, stojącej pod dowództwem generała Wavella, nie powinny być przeceniane.

Sukcesy na północno-afrykańskim terenie wojennym należy przypisać jedynie słabej obronie nieprzyjaciela. Zapewne, że zasadnicze plany generała Wavella przyczyniły się do tego, iż Bardia została zdobyta, ale trzeba odczekać, czy plany te potrafią się ostać na dłużej. Libia na skutek warunków, w jakich brytyjska armia operuje w Afryce północnej, może stać się niebezpieczną okolicznością, gdyż pustynia z jej nielicznymi odpowiednio rozbudowanymi bazami

może zaprowadzić wojska w pułapkę.

Chodzi o olbrzymie przestrzenie, które wymagają wielkich kontyngentów wojska dla obsadzenia.

Pozatem poważną trudnością jest utrzymanie połączenia między poszczególnymi oddziałami wojska i zapewnienia im koniecznych dostaw żywności i posiłków. Anglia nie może sobie pozwolić na luksus nagłej reakcji właśnie na tym terenie wojennym. Dalsza ofensywa w Libii nie może przynieść dalszych korzyści, ponieważ armia Wavella będzie się ciągle oddalała od swej bazy, to jest od Egiptu.

Interesującym i bardzo pouczającym jest, co znany dziennikarz angielski ma do powiedzenia

na temat ofensywy angielskiej na kontynencie europejskim.

Wielokrotnie oświadczano z strony angielskiej, że Wielka Brytania w niedalekiej przyszłości będzie mogła przejść do ofensywy, w której się obecnie znajduje, do ofensywy.

W związku z tem Ward Price oświadcza, że nie powinno dopuścić się do błędów ponownego zmierzania się z Niemcami na kontynencie. Niemcy na kontynencie mają być tak mocne, że walka z nimi zawsze musi się zakończyć na ich korzyść. Byłoby zatem złą radą, gdyby się zalecało Anglii zamieszanie się w jakąś awanturę.

Istniejącymi siłami należy tak gospodarować, aby użyć je tylko tam, gdzie faktycznie mogą one odnieść pełny sukces. Natomiast Ward Price

poleca rządowi brytyjskiemu rozbudowanie osłabionej floty i wzmocnienie lotnictwa,

które również poniosło wielkie straty. Przy

pomocy jakich środków ma to nastąpić — Ward Price tego nie podaje, w każdym jednak razie, jako krytyczny obserwator, nie jest tego zdania, aby Anglia mogła zdać się jedynie i wyłącznie na pomoc Ameryki.

Także i Churchill zabrał w ubiegłym tygodniu głos, celem złożenia nowych oświadczeń. Ponieważ nie ma on sposobności przemawiania przed parlamentem, zorganizował on dla Glasgow tak zwane zebranie ludowe pod gołym niebem. On, który dotychczas stale naigrawał się z narodowych

Mowa Churchilla tym razem stała naogół pod znakiem charakterystycznego pesymizmu.

Premier angielski oświadczył otwarcie, że przed Anglią stoją jeszcze wielkie niebezpieczeństwa, które, jeśli się je lekceważyło, mogą przynieść zburzenie. Ludność angielską czekają jeszcze długie miesiące, w ciągu których będzie musiała wytrzymać bombardowanie miast i obszarów przemysłowych, nie mając możliwości na jakikolwiek tej samej odpowiedzi. Nie należy się spodziewać niczego innego, jak tylko cierpienia i gnębienia. Churchill złożył również sprawozdanie, jak przedstawia się sprawa angielskich zbrojeń.

Także i on nie spuszcza się wyłącznie na pomoc Ameryki.

Rok 1941, według zapowiedzi Churchilla, zgotuje Anglikom wiele jeszcze nieprzyjemności, gdyż narazie Wielka Brytania nie jest w możności udzielenia należytej odpowiedzi na ciosy niemieckiego lotnictwa. Churchill liczy się z tem, że Anglia dopiero pod koniec tego roku, względnie na początku przyszłego roku na lądzie i w powietrzu nie będzie pozostawała w tyle za Niemcami. Nawet gdyby tak miało być, jak twierdzi Churchill, to i tak trzeba so-

kryzys angielski musi dojść do punktu kulminacyjnego w najbliższym czasie.

Tego mniemania jest przede wszystkim amerykański minister wojny Stimson, którego oświadczenia nie brzmiały bynajmniej optymistycznie. Wraz z Churchillem także i brytyjski minister żeglugi Cross jest zdania, że

dla brytyjskiej floty handlowej nadchodzą ciężkie czasy.

Niemcy koncentrują swoje ataki z tygodnia na tydzień w coraz silniejszym stopniu na angielską flotę handlową, a wielkie straty w tonażu są nadzwyczaj zastanawiające.

Poza ramy te wychodzi natomiast angielski minister lotnictwa Sinclair. Usiłuje on utrzymać dobre pozory i swym deklarami nadaje optymistyczne zabarwienie. Jego relacje dochodzą do kulminacji w stwierdzeniu, że strefa powietrzna nad Anglią obecnie jest całkowicie opanowana

sojalistów i faszystów, że zawdłużają oni swoje sukcesy jedynie przemówieniom na zebraniach ludowych, nie omieszkał uciec się do tego samego środka „wpływania na naród”. Musi zatem być coś pozytywnego w metodzie uświadamiania ludu, która została naprzód użyta przez mocarstwa osi, jeśli Churchill przejmując teraz tę samą metodę i usiłuje ją przeprowadzić w swym kraju. Nie jest to zresztą pierwszy wypadek, w którym rząd angielski korzysta ze skutecznych metod mocarstw osi.

bie zdać sprawę z tego, że Niemcy w międzyczasie nie zmniejszą swych zbrojeń, lecz powiększą je. Jakby nie było — przewaga wojskowa Niemiec nie będzie mogła być zrównoważona przez Anglików nawet w ciągu kilku lat. Jak wykazał dotychczasowy przebieg wojny, Niemcy nie tracą czasu, ale rozbudowują swoje pozycje i wzmacniają swoje zbrojenia do gigantycznych rozmiarów.

Jeśli się wie, że wśród słuchaczy na zebraniu w Glasgow znajdował się wysłany do Europy mąż zaufania prezydenta Stanów Zjednoczonych Roosevelta, to wówczas nie będzie trudnym uświadomienie sobie, dlaczego mowa Churchilla była utrzymana w tak pesymistycznym tonie. To, co powiedział premier angielski, było przeznaczone raczej dla uszu Hopkinsa, niż dla uszu słuchaczy. Przy pomocy tej mowy miało się wywrzeć wpływ na Hopkinsa. Oczekuje się tego, że Hopkins pośle do Waszyngtonu również pesymistyczne sprawozdanie, jak pesymistyczną była mowa Churchilla.

Także i wojenni obserwatorzy amerykańscy zdają sobie sprawę z tego, że

przez angielskie lotnictwo. Trzeba się jednak zapytać, jak zatem może dochodzić do tego, że mimo angielskich myśliwców i mimo angielskiej artylerii przeciwlotniczej, niemieckim lotnikom ciągle się udaje atakować angielskie miasta i angielskie obszary przemysłowe. Ale o atakach tych Sinclair nie mówił. Pojawienie się samolotów niemieckich jest tak codziennym wydarzeniem, że zdaniem angielskiego ministra lotnictwa nie ma już o czym mówić. Zyczeniu, aby po upadku Bardji ludność angielska popadła w zwiędnięcie zawróć głowy, nie stało się zadość. Przeciwnie, raczej pesymizm przybiera na sile.

Opanowanie go będzie bardzo trudnym, niemal niemożliwym dla rządu angielskiego. Najbliższe miesiące wykażą, że Anglia ma już niewiele do powiedzenia na kontynencie europejskim.

Obserwator.

Ostre słowa „Kokumin Szimbun” pod adresem Stanów Zjednoczonych.

(=) Tokio, 20 stycznia. W dalszym ciągu tokijskie dzienniki zajmują krytyczne stanowisko przeciwko wrogemu ustosunkowaniu się Stanów Zjednoczonych do Japonii.

„Kokumin Szimbun” wypowiada się, iż Stany Zjednoczone uprawiają podstępne manewry, które w rzeczywistości prowadzą do zajęcia stanowiska Anglii na Atlantyku zachodnim, oraz na Dalekim Wschodzie. Z tych to względów projektuje Waszyngton okrażenie Japonii na Pacyfiku, o czym świadczą zbrojenia floty

północno-amerykańskiej, oraz budowanie baz obronnych.

Już obecnie da się w przybliżeniu ustalić, że linja okrażająca rozciągać się będzie od Australii poprzez wyspy Hawajskie aż do Kanady, przyczem nie jest wykluczone rozszerzenie jej do Singapoore.

Mimo prowokującego stanowiska Stanów Zjednoczonych, zachowanie się japońskiej marynarki jest po myśli wskazówek admirała Togo nadal spokojne, co nie znaczy, by nie miała ona zabrać głosu w odpowiedniej chwili.

Straty państw neutralnych w tonażu okrętowym.

(ii) Sztokholm, 20 stycznia. Od chwili wybuchu wojny utraciła Szwecja 80 statków handlowych o łącznym tonażu 276.700 ton. Przy tej okazji zginęło 484 marynarzy-Szwedów.

Straty Norwegii określa się 107 statkami łącznej pojemności ok. 500.000 ton, oraz 605 marynarzami, którzy ponieśli śmierć wskutek działań wojennych.

Flota duńska złożyła na ołtarzu wojny 34 jednostki handlowe łącznej pojemności 105.000 ton.

Finlandja utraciła 26 statków łącznej pojemności 78.750 ton z 99 marynarzami, wreszcie Stany Zjednoczone zapisać muszą na rachunek strat morskich 2 wielkie statki łącznej pojemności 24.000 ton, oraz śmierć 25 marynarzy.

Ogółem więc straty morskie państw neutralnych, w zestawieniach przez nie sporządzonych wynoszą 341 jednostek morskich łącznej pojemności prawie 1,5 miliona ton przy równoczesnej stracie 2.086 marynarzy.

Nowy długodystansowy bombowiec niemiecki.

Berlin, 20 stycznia. Po raz pierwszy podano informacje co do konstrukcji najnowszego niemieckiego bombowca, czteromotorowego bombowca długodystansowego Focke-Wulf „Kurier”.

Bombowiec ten jest opracowany na podstawie znanego z rekordowego lotu do Nowego Jorku i Tokio samolotu pasażerskiego Focke-Wulf 200 „Condor”. Samolot ten jest wyposażony w liczne karabiny maszynowe i działa, a jego załoga składa się z sześciu ludzi. Cztery silniki „BMW Bramo” pozwalają temu samolotowi na rozwinięcie znacznej szybkości. Urządzenie, służące do usuwania lodu, umożliwia przeprowadzanie ataków przy każdej pogodzie. Samolot może przewozić wielkie bomby na znaczne odległości.

Zasądzenie przywódcy Arabów.

Rzym, 20 stycznia. Jak donosi „Popolo di Roma” z Bejrutu, ukazujący się tam dziennik „Jour” komunikuje, że arabski przywódca nacjonalistów Jussef Abu Dura został skazany na śmierć przez angielski sąd wojenny w Jerozolimie. Wyrok obecnie został wykonany. Proces miał być przeprowadzony przy zamkniętych drzwiach.

Ostrzeżenie Arabów pod adresem Anglii.

(=) Sofia, 20 stycznia. „Dnevnik” donosi, że na łamach wychodzącego w Damaszku arabskiego dziennika „Al Jaum” ujawniono zamiary Anglików na terenie Iraku, przyczem wiadomość ta wywołała w świecie arabskim olbrzymie zaniepokojenie i oburzenie.

Dziennik ostrzega Anglię przed zamachem na niepodległość Iraku, bowiem zamach ten byłby uważany jako zamach na świat arabski i jako taki musiałby wywołać odpowiednią reakcję.

Coventry trzeba będzie od nowa budować.

(=) Sztokholm, 20 stycznia. Okazuje się, że miasto Coventry zniszczone wskutek akcji niemieckiego lotnictwa, trzeba będzie odbudowywać od podstaw. Architekt miejski Gibson zakomunikował swój sąd o tem w sposób oficjalny, przyczem dodał, że zarząd miejski oprze projekty odbudowy miasta na dawnych projektach regulacji i rozbudowy.

Akcje odbudowy miasta ma się rozpocząć bezpośrednio po zaprzestaniu działań wojennych.

Apel angielskiej policji kobiecej.

(§) Sztokholm, 20 stycznia. Angielska kobieca policja pomocnicza zwróciła się za pośrednictwem angielskiego radja z apelem do kobiet w Anglii, by kobiety w wieku od 18 do 43 lat zgłaszały się do służby szoferskiej w Londynie, przyczem pożądane są kandydatki znające dobrze rozkład miasta.

Do służby tej mogą zgłaszać się również kobiety do 50 roku życia, z warunkiem, że w czasie wojny światowej wykonywały służbę pomocniczą w armii brytyjskiej.

W kraju wiecznej wojny.

Oddział żołnierzy chińskich pod Wuchun w pobliżu Sian-Fu.

Czung-King, w styczniu.

Zdawało się Europie po wojnie światowej, że przejdzie co najmniej sto lat, zanim znowu ludzie sięgną do broni i będą walczyć o siebie wzajemnie kraj. Stało się inaczej: pacyfistyczne programy zostały zapomniane, gdyż życie inaczej pokierowało losami narodów i znowu musimy przeżywać to, co uważało się nieomal za anachronizm.

W zupełnie innej sytuacji znajdują się Chiny, które nauczone 1000-letnim doświadczeniem i kierujące się w życiu jakąś fatalistyczną filozofią, spoglądają na najbardziej nawet tragiczne wydarzenia, jako na epizody bez większego znaczenia. Chiny właściwie nie znają od setek lat pokoju: wojna jest u nich nie stanem wyjątkowym, katastrofą, ale normalnym stanem, do którego można się łatwo przyzwyczaić. Chińczyk wychodzi z założenia, że kiedyś trzeba umrzeć, a czy stanie się to z powodu choroby, czy też w wirze wojennym, to już jest właściwie obojętne. A pozatem przyczynia się do tego filozoficznego punktu widzenia skrajna nędza, w której żyją miliony Chińczyków, nieznające własnego kąta, żyjące nieraz w grotach, wykopanych własnymi rekoma w skałę, lub też mieszczące na różnego rodzaju łodziach na rzece. Jang-Tse-Kiang, lub też inne.

Oczywiście, że wszelkie wiadomości, nadchodzące z Chin, łowione są przez prasę europejską z niezwykłym zainteresowaniem, gdyż niewielu tylko Europejczyków zdobyło się na przebywanie w Chinach. Jeden z tych korespondentów, dr. van Briessen, zamieszcza ciekawe feljtony na temat Chin w znanym dzienniku niemieckim „Kölnische Zeitung“, opisując wiele stron życia tamtejszego, znanego mu z autoksją.

Ostatnio

zajmuje się on miastem Czung-King,

które obecnie gra dużą rolę, jako stolica państwa chińskiego, podlegającego władzy marszałka Tszang-Kai-Czeka.

Czung-King jest miastem dużym, gdyż jest szeroko rozbudowane i posiada około pół miliona mieszkańców. Jak wszystkie miasta chińskie, zbudowane jest bezplanowo i posiada liczne dzielnice nędzy. Klimat tych okolic jest subtropikalny, to też ziemie tamtejsze są niezwykle płodne. Cała prowincja Szetchuan przedstawia się jako wielki spichlerz Chin. Mimo tych wszystkich zalet nie jest Czung-King miastem pięknym: wręcz przeciwnie, tysiące małych, brudnych uliczek, wielkich placów, zapełnionych barwną gawiedzią, handlującą na ulicy, tysiące wózków ciągniętych przez kulisów chińskich, wozy naładowane artykułami spożywczymi, ciągnięte przez woły, wszystko to tworzy charakterystyczny, ciekawy, ale mało piękny obraz.

Jak wszystkie miasta chińskie, tak samo

Bataljon kobiet wojska chińskiego w marszu.

i nazwa Czung-Kingu ma swoje alegoryczne znaczenie. Dosłownie znaczy ono miasto podwójnego święta. Jakkolwiek ogólny obraz Czung-Kingu robi raczej smutne wrażenie, o tyle posiada on zaletę, której każda stolica europejska mogłaby mu pozazdrościć. Chińczycy, przyzwyczajeni już w czasach pokojowych do budowania sobie w skałę i w ziemi, tj. w górach lessowych mieszkań,

zdołali w Czung-Kingu stworzyć największą na świecie sieć schronów przeciwlotniczych,

położonych tak głęboko, że żadna bomba nie zdoła ich rozbić.

Obserwowanie życia chińskiego w czasie wojny jest rzeczą jedyną w swoim rodzaju. Chodzi tutaj przedewszystkiem o momenty moralne, ale również szczegóły techniki wojennej są tutaj odmienne, jak w Europie.

Sygnalizowanie nalotów odbywa się w Chinach w sposób odmienny, jak w Europie: z chwilą kiedy japońskie samoloty przekroczyły promień 300 km od Czung-Kingu, zjawiają się na licznych masztach, postawianych w mieście, czerwone kule. Gdy natomiast samoloty nieprzyjacielskie przekroczyły już drugi krąg o promieniu 100 km od miasta, podnoszą się na masztach dwie kule czerwone i dają się słyszeć ryki syren. Podczas nalotu pustoszeją natychmiast ulice i cała, prawie bez wyjątku, ludność kryje się do wspomnianych już schronów, będących olbrzymimi podziemnymi piwnicami.

Gdy nalot został odwołany, wychodzą Chińczycy ze swoich kryjówek i z zimną krwią przechodzą do swoich zajęć, tak, jak by ich nie przerywali. Widzi się raz poraz rodzinę robotników, czy nawet inteligentów, która udaje się na miejsce, gdzie padły bomby, sprawdzając, czy dom ich został zniszczony, czy pozostał nietknięty. Z niezwykłą dokładnością i pieczołowitością wygrzebuja oni w razie zbombardowania domu swój ubogi dobytek z gruzów,

budują sobie szalas i najpokojejniej w nim zamieszkują.

Chińczyk myśli zupełnie innemi kategorjami, jak Europejczyk. Życie jest dla niego przejściową wędrówką, której nie warto przypisywać zbyt wielkiego znaczenia.

Ciekawym jest, powracając jeszcze do nalotów na Czung-King, że

również auta straży pożarnej mają swoje schrony

i jak tylko kończy się alarm lotniczy, wyjeżdżają ze swoich kryjówek, by gasić pożary. Straż ogniowa pracuje tam naogół bardzo sprawnie tak, że wkrótce po nalocie pożary są ugaszone i można przystąpić do reparacji przewodów wodociągowych, gazowych, czy elektrycznych. Ciekawym jest właśnie to prędkie zorganizowanie życia

Dżonka chińska na Jang-Tse-Kiang.

pomimo pozornego chaosu i nieporządku, panującego zarówno w Czung-King, jak w całych Chinach. Widocznie przyczynia się do tego inny, spokojniejszy światopogląd mieszkańców tego kraju, którzy zresztą tyle już przeszli w życiu, że wojna ich bynajmniej nie przeraża.

Grupa żołnierzy chińskich, wziętych do niewoli przez Japończyków.

Narodziny śmiertelnej broni.

Jak się buduje torpedy?

(pwp) Jednym z zasadniczych znamion niemieckiego przemysłu zbrojeniowego jest to, że te fabryki nie są scentralizowane, lecz przeciwnie, rozdzielone są po całych Niemczech na nieskończone ilości miejsc, aby zgóry wykluczyć wszelkie przeszkody wskutek działań wojennych w trakcie produkowania, lub przynajmniej zmniejszyć do minimum.

Wielkie hale i warsztaty, w których powstają niezliczone torpedowce nie leżą w miastach portowych niemieckich, lecz są rozproszone daleko po całym państwie. Stale wznoszące się wieże dymu, podczas gdy reszta torpedy, to maszyneryja i urządzenie do poruszania torpedy, sporządzone zresztą z najwyższą precyzją. Maszyneryja ta uruchamia się automatycznie z chwilą wypuszczenia torpedy, a jest pędzona mieszaliną powietrza zgaszonego z wodą i naftą. Powietrze zgaszone znajduje się pod ciśnieniem 250 atmosfer. Maszyna wprowadza w ruch osmiokrotnie zastosowane czteropletkowe śruby, które umożliwiają szybkość torpedy do 100 km na godzinę.

Torpeda składa się z cylindra stalowego z nasadzonym tępnym stożkowym ostrokręgiem. Jego ogólna długość wynosi 7 m, waży zaś około półtorej tony, z czego tylko mała część, bo 250 kg. stanowi właściwy ładunek wybuchowy, podczas gdy reszta torpedy, to maszyneryja i urządzenie do poruszania torpedy, sporządzone zresztą z najwyższą precyzją. Maszyneryja ta uruchamia się automatycznie z chwilą wypuszczenia torpedy, a jest pędzona mieszaliną powietrza zgaszonego z wodą i naftą. Powietrze zgaszone znajduje się pod ciśnieniem 250 atmosfer. Maszyna wprowadza w ruch osmiokrotnie zastosowane czteropletkowe śruby, które umożliwiają szybkość torpedy do 100 km na godzinę.

Pomysłowa konstrukcja miała na celu, by wszelkie błędy w czasie biegu torpedy mogły być wykluczone. Do tego celu służą dwa urządzenia: po pierwsze specjalny aparat, by torpeda biegła prosto (Grandlanfaparar). Aparat ten przy zastosowaniu pewnego rodzaju koła połączonego z wio-

ślem bocznym, umieszczone prostopadłe na stożkowym ostrokręgu, stara się o to, że najmniejsze odchylenie od wykreślonego kierunku natychmiast automatycznie samo się prostuje. Powtórnie zastosowane jest takie urządzenie, które umożliwia, że torpeda utrzymuje się zawsze na tej samej głębokości bez względu na ciśnienie wody. Jeśli więc zmieni się przez jakis nieprzewidziany wpływ jej głębokość, to natychmiast następuje automatyczne ruchy własna głębinowego, co sprawia, że torpeda wraca na swą przepisana głębokość.

Broń torpedowa jest w dzisiejszej wojnie morskiej zaprawdą bronią najniebezpieczniejszą. Przy łodziach pływających na powierzchni wody, wyrzucane są torpedy z ruchomych wyrzutni torpedowych, które można grupować po dwie, trzy i nawet cztery razem, przy łodziach zaś podwodnych, z których torpedy muszą być wyrzuczone pod wodą i których wyrzutnie są stałe i nieruchomo przymocowane, cała łódź musi celować tj. musi przybrać ten kierunek, jaki ma mieć wylatująca torpeda.

Chociaż dzisiaj każde mocarstwo morskie usiłuje przez t. zw. poduszki torpedowe zabezpieczyć się jak najlepiej przeciw działaniu strzałów torpedowych, zatopienie brytyjskiego statku „Couragenus“ i brytyjskiego statku bojowego „Royal Oak“ dowodzą że niemieckim torpedom wyposażonym w nowe konstrukcje, tylko z trudem ściana okrętowa oprzeć się może.

Nowomianowany poseł Rzeszy w Bratysławie.

(=) Bratysława, 20 stycznia. Nowomianowany poseł Rzeszy przy rządzie słowackim Sa-Obergruppenführer Hanns Elard Ludin złożył w ubiegły piątek wizytę premierowi i ministrowi spraw zagranicznych Słowacji drowi Tuce.

W sobotę został on przyjęty przez prezydenta republiki dra Tiso, na którego ręce złożył swoje papiery uwierzytelniające.

Bazy lotnicze Stanów Zjednoczonych na Małych Antylach.

(=) Waszyngton, 20 stycznia. Departament stanu zakomunikował o dojściu do porozumienia z rządem angielskim w sprawie baz lotniczych na wyspie Santa Lucia, należącej do angielskiej grupy wysp Małych Antyli.

Stosownie do wskazówek amerykańskich rzeszoznawców, mających wydać opinię o odstąpieniu przez rząd angielski w drodze dzierżawy terenów wyspiarskich, wybudowana ma być baza hydroplanów w Gross Islet Bay, oraz baza lotnictwa w okolicy Vieux.

Miecz samurajów jako dar dla feldmarszałka v. Brauchitscha.

(§) Berlin, 20 stycznia. Głównodowodzący armii lądowej feldmarszałek v. Brauchitsch przyjął w sobotę 18 stycznia w salonach Hotelu Bristol w Berlinie delegację oficerów japońskich, bawiącą w Niemczech i studującą doświadczenia wojenne.

Przewodniczący tej delegacji generał Yamashita wręczył feldmarszałkowi miecz samurajów, będący upominkiem od armii japońskiej i przy tej okazji wyraził podziw narodu japońskiego dla bohaterstwa wojsk niemieckich.

Jamajka

na drodze do usamodzielnienia się

(=) Nowy Jork, 20 stycznia. „New York Times“ donosi z Kingston o uchwałach, jakie zapadły na wielkich zebraniach, dotyczących zmiany konstytucji, przyczem w uchwałach tych wyrażono żądania, aby Jamajka mogła regulować swe sprawy bez pośrednictwa Londynu.

Zebrania te zostały zorganizowane w celu poruszenia zagadnień, dotyczących zmiany konstytucji dla kolonii, przyczem organizatorzy wykorzystali chwilową nieobecność gubernatora, który udał się do Anglii.

